

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6

15. Marts 1915

64. Aargang

Frelse for Levende og Døde.

Tale, holdt af Præsident Charles W. Penrose for Utahs genealogiske Forening
den 19. August 1909.

(Sluttet.)

Men de ville ikke alle blive frelste i det samme Herlighedsrige. Dette vilde være uretfærdigt. Gud er retfærdig saa vel som naadig. Hans Naade og Retfærdighed gaa sammen. Det ene Princip kan ikke strække sig saa vidt, at det andet ikke sker fuld Fyldest. Der er evige Principer, fra hvilke Gud selv ikke kan afgive og samtidig være Gud. Herren følger i sin Regjering Retfærdighedens evige Principer. Disse lærer han sine Børn, og i samme Grad, som vi rette os efter disse Retfærdighedsprinciper, vil vor Magt, vor Herlighed, vor Ære, vor Glæde og vor Ophøjelse blive i de evige Verdener. Evangeliet bliver prædiket til Mænd og Kvinder i Kjødet, og hvis de omvende sig og blive døbte i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn af En, som har guddommelig Autoritet, og modtage den Helligaand gjennem Haands-paalæggelse som en Gave fra Gud til at oplyse deres Sind og lede dem ind i al Sandhed, og de forblive i Sandheden og i Ordets inderligste Betydning døbes til Kristus, da ville de, naar Kristus viser sig i sin Herlighed, være hos ham og blive talte blandt hans Juveler. De ville tilhøre Kristus ved hans Komme. De ville have Del i den første Opstandelse. De ville blive blive iflædte Herlighed, Ære og udødeligt Liv og dvæle i Faderens og Sønnens Nærhed for stedse. De ville blive kronede og forlenede med hans almægtige Kraft; og de, som tilhøre dem, formedelst Blodets Baand, ville, hvis de ogsaa forblive tro

mod Herren, blive delagtiggjorte i denne Herlighed sammen med dem, Hustruen med Manden og Børn med deres Forældre. Begyndelsen af deres kommende Herlighedsliv vil danne Grundvorden til deres Familie-regering og Udvikling under deres evige Fader i Tidsperioder uden Ende; og deres Foræelse i Antal, deres forsøgede Indflydelse i de evige Verdener, deres Vært paa Intelligenstens Omraade og deres evige Fremstridt i Alt, hvad der er godt, ødelt og saliggjørende, vil ingen Ende have. Dette er Herligheden i det „celestiale“ Rige, den Herlighed, som Solen er et forbillede paa. Dernæst er der andre, som, medens de leve, ikke annamme Kristi Evangelium, men senere annamme det i Andernes Verden, og de ville modtage en „terrestrial“ Herlighed, hvilken mindre Herlighed Maanen symboliserer. Der vil være Millioner blandt Hedenningenerationerne, som ikke kendte Gud paa Jordens, men som ville modtage Sandheden i den næste Verden, og de ville modtage en Herlighed af den Lyskilde, jeg her i Korthed har omtalt. Dernæst er der et stort for dødelige Mennesker ukjendt Antal af Ander, som ville blive ført til Straffestedet som Følge af Herrens strenge og evige Retfærdighed. Nogle ville, sammenlignelsesvis, blive straffede med saa Slag, medens andre ville blive straffede med mange. Nogle ville maa ikke saa Tilgivelse i den tilkommende Verden for Synder, som de ikke omvendte sig fra i denne, medens andre maa betale den sidste Hvid, førend de blive udskiede af Faengslet. Den evig retfærdige Gud vil tilmaale Enhver, hvad der tilkommer ham, eller hende; thi, som Kristen lærer: „Enhver skal blive dømt efter sine Gjerninger.“ Midlertid, formedelst Jesu Kristi Forløsnings Kraft ville disse Ander, naar de ere villige til at modtage Evangeliet og rette sig efter dets Vilkaar, blive bragte ud fra Vinestedet, Lidelserne og Sorgen og modtage den Grad af Herlighed, som er i Overensstemmelse med deres Tilstand og hvad de kunne modtage. Denne Herlighedsgrad er kaldet den „celestiale“ Herlighed eller en Herlighed som Stjernernes Glands; og som een Stjerne er forstjellig fra en anden i Lysglands, saaledes vil ogsaa de Menneskers Tilstand blive, som efter udstaet Straf modtage Frelse i dette Rige.

Apostelen Paulus berørte de Hellige i sine Dage om disse tre forskjellige Herlighedsriger, idet han siger til Korinthierne: „En er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een Stjerne overgaar den anden i Klærhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse.“ (1. Kor. 15 : 41, 42.)

Herrens evige Retfærdighed og hans evige Maade vil hver for sig gjøre sig gældende overfor hvært enkelt Individ, naar han udover Dom, og Enhver vil modtage Belønning eller Straf i Forhold til sine Gjerninger. Han vil ikke som Mennesket alene dømme efter, hvad Øjet ser og Øret hører, men han vil dømme retfærdigt og regne med det menneskelige Hjertes Bevæggrunde og Hensigter. Menneskene stræbe

somme Tider at gjøre det rette, men have af en eller anden Grund ikke Held med sig i deres Bestræbelser, og Herren vil da dømme dem i Henhold hertil. Der er Folk, som fra Fødselen af have visse Hang og Tilbøjeligheder; Andre leve fra Barudommen af under saa **daarlige** Omgivelser, saa de stedse ere utsatte for Fristelser til at gjøre, hvad der er ondt. Herren vil tage alle disse Ting i Betragtning, naar han dømmer. Den, som med Billie gjør det Onde, vil høste Ondt, vil høste Straf som Lov. Der er en evig Gjengjældses-Lov, fra hvilken Herren ikke kan vige tilside. Ethvert Træ vil bære sine egne Frugter. Enhver Sjæl vil frembringe Planter af den Karakter og de Ejendommeligheder, hvorfra Sæden bestaar. „*Thi hvo, som saar i sit Kjød, skal høste Forkränkelse af Kjødet; men hvo, som saar i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden.*“ (Gal. 6 : 8.)

Disse Evangelie-Principer kunne med Rette, tænker jeg, kaldes et tilbørligt liberalt Evangelium. Men vi fortjene ingen Ros for at have udjundet, hvilke Evangeliets sande Principer ere. De vare ikke udtaenktes af den unge Profet Joseph Smith, der forøvrigt blev udskjældt for en uvidende Person, en Daare og Tosse. Nej, han udtaenktes ikke de herlige Retfærdighedsprinciper, som jeg i Korthed har omtalt. Jesu Kristi Evangeliums Principer bleveaabenhærdt fra det Høje.. De kom til Jorden formedelst Guds Røst fra de evige Himle. De ere altfor fuldkomne til, at dødelige Mennesker kunde have udtaenkts dem. De ere i Sandhed af guddommelig Karakter. Principerne vedrørende Evangeliets Forkryndelse for hedengangne Aander og Daab for de Døde, jeg i Korthed har hentydet til i denne Eftermiddag, ere et omfattende, stort og dybt Princip og rækker til alle af den menneskelige Familie, fra Adam, vor Stamfader, til de seneste Slægter. Alle Mennesker — Hedningerne, Nationerne, som kalde sig selv „kristne“, Jøderne, Muhammedanerne, Christenrne, alle „Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk“ — skulle høre det eneste sande Evangeliums Principer enten i dette Liv eller i det næste. Evangeliets hellige, frelsende Lærdomme skulle lyde i ethvert Dre. Nogle ville måske sige: Hvorledes kunne vore Øren høre, efter at vi ere døde? Til Saadanne, der ikke kjende meget til de Ting, som kaldes aandelige, vil jeg sige: Menneskets Aand er en Væsensenhed, en Personlighed eller personlig Substans. Vor Aand er ikke en Mythe, eller blot et Aandepunkt. Ganste vist er vor Aand en finere Substans end Legemets Dele, ja, og af en saadan Bestaffenhed, at vi aldeles ikke kunne paavise dens Substansdæle i vor kjødelige Tilværelse. Men naar Aanden forlader Legemet, er den en individuel Personlighed med samme Figur og Form som Legemet, fordi Legemet er tilpasset efter Aanden. Somme Tider er Aanden midlertidig forkroblet, hvad Skikkelsen angaaer, for at svare til Legemet, nemlig hos Krøblinger; men det er Undtagelser. Menneskets Aand er en Søn eller Datter af Gud, skabt i

hans Billedede og Vignelse. Jesus var Faderens „Hærligheds Asglands og hans Besens udtrykte Billedede“, og vi ere hans Brødre og Søstre. Han er, som det udtrykkes i Skriften, vor „førstefødte“ Broder, „Begyndelsen til al Guds Skabelse“ i den aandelige Verden, og den „enbaarne“ i Kjødet. Naar Aanden forlader Legemet, er den, som den var, før den indtraadte i Legemet, en Individualitet, som kan gjøre Fremstridt, som kan høre, modtage eller forkaste, et Individ, som har Handlefrighed i sin Sære med Magt til at gøre Godt og Magt til at gøre Ondt. Og alle disse Aander ville blive samlede i Klasser. Enhver Aand vil, naar den forlader Legemet, ganske naturligt gaa til den Klasse, hvor den hører hjemme, lige saa naturligt, som enhver Ting paa denne Jord tiltrækkes af Jordens Midtpunkt. Det vil ogsaa blive saaledes i Aandernes Verden; thi jordiske Ting ere dannede med de aandelige Ting som forbillede. Saaledes vil ethvert Individ saa Lejlighed til enten før eller senere at høre og modtage Sandheden. Og, Gud være takket, vi have modtaget sikker Forvisning om, at Tiden vil komme, da det overvejende Flertal af den menneskelige Familie med Beredvillighed vil bøje Knæ for Gud, vor evige Fader, og anerkjende Jesus Kristus, vor ældste Broder i Forudtilværelsen, som deres Forløjer. De ville modtage Evangeliet i Aanden, hvis de ikke gjorde det i Kjødet; og da ville de blive dømte „Enhver øster sine Gjerninger“. Vor føelles Fader vil finde et Virkeselt for dem alle et eller andet Sted i sit store Univers, hvor de kunne hylde deres Skabelses Maal, hvor de kunne udvikle sig og bestandig stride fremad, lære mere og mere, blive bedre, mere intellektuelle og mere aandsfuldkomne og slutte sig til Gud den almægtige med Hensyn til hans store og herlige Planer vedrørende hans Børn.

Dette er Kristi Evangelium, saaledes som vi forstaa det. Stil nu disse Principer sammen med den Religion, som er almindelig hyldet i den kristne Verden af Folk, som sige, at vi — netop fordi vi ikke tro, som de gjøre — ere uliberale og trodsige. Hvad sige de saakaldte orthodoge Theologer til os? „Hvis Du ikke tror paa Jesus, medens Du lever, vil Du, naar Du dør, gaa til Helvede“. Hvis vi spørge dem, hvad der menes med Helvede, saa sige de: „Helvede er det Sted, der er bestemt for de Bantro, hvor de skal vrides for evig i Pine uden at opbrændes. Helvede er Søen af Flid og Svavl, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel, saa frygtelig, at vi ikke kunne skildre Pinen“. Slige Forklaringer modtage vi fra mange af disse „Kristne“. Og nogle af dem fortælle os endogsaa, at Herren „øster sin hellige Udvælgelse har forudbestemt Nogle til evig Salighed og Andre til evig Fordømmelse med Djævelen og hans Engle.“ Saadanne Værdommne findes imidlertid intetsteds i Skriften.

Hvorledes skulle vi forstaa Udtrykket „evig Fordømmelse?“ Benyttes

dette Udtryk i Bibelen? Ja! Hvis jeg havde Tid til det, vilde jeg læse hele Forklaringen i 19. Stykke af Pagtens Bog med Hensyn til dette Emne. Jeg vil i Nørthed henvise dertil. Herren aabenbarede til Joseph Smith, at „evig Straf er Guds Straf“, betyder den Eviges Straf og er et Udtryk, der er benyttet af ham som Følge af, at han er evig, men det betyder ikke i denne Forbindelse evigvarende Straf — altsaa: „evig Straf“ betyder Evighedens Straf tildelt af Herren, men ikke en evigvarende Revselse. Meningen med Udtrykket kan ogsaa forklares saaledes: Guds Væsen er evigt, han har evige Love og evige Straffe; og de, som ikke ville adlyde hans Besalinger, maa lide Straffen, som naturlig medfølger, hvad enten den har den ene eller den anden Karakter, og hvad enten Straffen skal være længe eller kort. Ethvert Individ, som overtræder Herrens Besalinger, vil modtage netop den Straf, som Guds evige Retsærdighed vil udmaale til ham. Jeg vil beslyse dette ved et Exempel, taget fra vort jordiske Liv. Forestil Eder et Fængsel. Nogle Personer blive dømte til 6 Maaneders Fængsel, og naar den Tid er tilende, blive de løsgivne. Men Fængslet er der endnu, og derjom Andre overtræde det menneskelige Samfunds Love, ville ogsaa de blive idømte en Fængselsstraf. Med andre Ord: Straf for Overtrædelse er et evigt Princip, ligesom Belønning for uudvist Gudsfrugt er det. Gud, den evige Faders Domme ere af en evig Natur. Men han er retfærdig, og Straffen, Overtræderne modtage, vil svare til Forbrydelsens Natur. Hvis de kun fortjent „saa Slag“, ville de ikke saa mange; have de fortjent „mange Slag“, ville de ikke slippe med saa. Hvis de bør betale „den sidste Hvid“, før de blive udsløste af Fængslet, ville de forblive i Pinestedet, indtil Herren i sin Retsærdighed kan sætte dem fri. Hvis der er Omstændigheder forbundne med deres Fængsstab, som gjøre det muligt, at de kunne saa Tilgivelse, naar deres Straf har varet en Tid, da ville de blive tilgivne og udfriede fra Fængslet.

Kristus har paany organiseret sin Kirke paa Jorden, for at hans frelsende Evangelium kan blive proklameret af hans Prestedomme, ikke alene medens de leve i Kjødet, men ogsaa i Andernes Verden, efter at de have forladt denne jordiske Tilværelse. Kirken paa Jorden er forenet med Kirken i Himlen. Profeten Joseph Smith — som led Martyrdøden for Forkyndelsen af Guds Ord og Vidnesbyrde om Jesus, og som netop ved sin Martyrdød beseglede dette Vidnesbyrd med sit Blod — og hans Broder Hyrum aabnede Udsrielsens Dør for de Fugne blandt Anderne i de sidste Dages Evangeliehusholdning, eller „Tidernes Fyldes Husholdning“, ligesom Kristus aabnede Fængslets Døre for dem, som havde voret gjenstridige i Noa Dage, da han efter sin Død „gik bort og prædikede for Anderne, som vare i Forvaring“. (1. Peter 3, 19.) „Thi derfor er Evangelium forknydt for de Døde, at de vel

skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Alanden.“ (1. Peter 4, 6.) Vore Apostler, Eldster og Brødre, som have fulgt ester dem; som have osret deres Liv for Sandhedens Sag, og som ere blevne udflyttet i Herrens Tjeneste, i nidsjær Virksomhed for Menneskeslægtens Frelse, de virke hinsides Sløret blandt Alanderne, som sidde i Mørke. Vi, som endnu leve paa Jordens, forvente at følge dem, naar vort jordiske Arbejde er tilendebragt; og Prestedommets Fuldmagt, som Gud har givet os, for at vi kunne være i Stand til med Kraft at virke for kjødelige Menneskers Frelse og Ophøjelse, vil blive vor Fuldmagt og Kraft, naar vi forlade denne forte jordiske Prøvestand og forene os med de Alidødes Alander. Evangeliet vil blive prædiket og forklaret for ethvert Menneske enten her i Livet eller efter Døden. Kristus prædikede Evangeliet saavel til dem, som var døde, som til de Levende, og vi forvente, at det skal forundes os at følge i hans Fodspor efter hans Forjættelse. Han sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, hvo, som tror paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse, thi jeg gaar til min Fader. Og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gjøre, at Faderen maa forherliges ved Sonnen.“ (Joh. 14 : 12, 13.)

Mine Venner! I det, jeg har sagt, har jeg i Virkeligheden kun meget svagt berørt det store Emne vedrørende Menneskeslægtens Frelse. Vor himmelske Fader forudberedte Saliggjørelsens Plan, førend denne vor Jord ruslede ind i Tilværelsen og indtog sin nuværende Stilling blandt Universets Kloder, og førend „Hjørnestenene var lagte“ — hvorved menes, førend Organisationsgrundprinciperne var udførte, da „Morgenstjernerne sang tilsammen og alle Guds Sønner udbrøde i Fryderaab“, og da Jesus, vor ældre Broder, var forudbestemt til at blive „Offerlammet“, der skulle lide Døden for Verdens Synders Skyld. Og Lucifer, som var nedkastet med sine Skarer, og som leder Menneskene paa Afveje, vil ikke vinde Sejren. Han vil ikke triumfere over vor Gjenløser. Kristus vil „tilintetgjøre Døden, og ham, som har Dødens Magt, nemlig Djævelen“, og han vil, som jeg har læst for Eder, forløse alle Mennesker, alle sine Brødre og Søstre formedelst sin Forloøsningsdød. De heden-gangne Alander, som ere i Fængsel, ville blive bragte ud fra Fængselsmørket og opnaa en eller anden Grad af Herlighed. Blandt de „mange Boliger“, der findes i vor himmelske Faders udstrakte Rige, ville de ester udstaat Straf finde et Opholdssted og Kirkeselt, hvis Karakter stemmer med deres aandelige Forfatning, og hvor de undsriede kunne bøje deres Kne for Herren og føle sig lykkelige. Thi ligesom Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til, „Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde.“ (2. Nefi 2 : 25.) Gud har skabt os og givet os Liv paa Jordens, for at vi skal blive lykkelige og glade.

Brødre og Søstre! Lad os passe paa, at vi, som have modtaget Evangeliet, stedje maa være ledte ved Evangeliets Land eller den Hellig-

aand og være kjærlige imod hinanden og bestrebe os paa at være venlige mod Alle i Verden, selv mod dem, som forsøgte og bespotte os og falsklig bestyldt os for at være onde og syndesulde. Nær ikke Hædets og Hævnens Aaland i Eders Hjerter; thi Hævnen hører Herren til; „Jeg vil betale, siger Herren“. Apostelens Formaning lød: „Hævner Eder ikke selv, I Elskelige, men giver Straffen Tid.“ Lad os stedse være i Besiddelse af de bedste Håbesser overfor Enhver. Lad os sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre“ O! jeg ønsker, jeg med Sandhed kunde sige dette om nogle af dem, som tale ilde om os — at de ikke vide, hvad de gjøre. Jeg vilde da i Hjertet føle Sympathi med dem; men jeg veed bedre. Mange vide, hvad de gjøre, og naar de lyve om os, da gjøre de det med Billie, med fuld Kjendskab til, at det, de sige, er usandt. Men ogsaa i disse Tilfælde maa vi overlade dem i den evige Faders Hænder, thi han vil dømme og udøve en retsærdig Dom. Vi have Grund til at beklage slige Bagvaskere; thi saa sikkert som, at Solen staar op og gaar ned, og saa sikkert som, at Rettsærdigheden stedse vil ske Hyldest, ville de ikke kunne undgaa Folgerne af deres onde Gjerninger. Lad os hjælpe hinanden paa Livets Vej og blive til Trøst og Velsignelse for Alle, med hvem vi syge Samkvem, i Stedet for det modsatte. Læg alle onde Håbesser til side, Misundelse, Hang til at finde Fejl ved Mæsten, Brede, Tilbøjelighed til at sige og gjøre, hvad der er forkert, og lad Aalanden, som kommer fra Kristus, vor Forløser, gjennemtrænge vor Sjæls Indre og inspirere og oplive os. Jeg veed, at denne Aaland tilhører Kirken. Jeg veed, at dette er en Virkelighed. Jeg veed, at Kirken, vi tilhøre, er Kristi Kirke, at han er med Kirken, at vi have modtaget Alabenbæxinger fra ham, og at hans Aaland er sjænket os. Jeg veed det af lang Erfaring. Jeg veed, hvad jeg taler om, ligesaa vist, som jeg veed, at jeg staar her. Jeg veed, at dette Værk vil bestandig stride fremad. Det kan møde Modstand. Evangeliets Hjænder kunne forene sig og lægge Planer for at hindre dets Fremgang, og Modstanden kan komme som en mægtig Flodbolge; men vi ere forsyttede, at intet Vaaben, som bliver vendt imod Guds Værk, skal gjøre det uogen Skade, og at den Tunge, som taler imod Værket, skal Gud fordomme. Sandheden vil sejre. Det gengivne Evangelium vil blive prædiket til al Skabningen; de oprigtige af Hjertet ville blive uddragne fra Syndens Lande, og Guds Rige vil blive opbygget. Kristus, vor Forløser, vil sikkert komme og al Jordens blive forløst fra Sorg, Synd og fra Satans Magt. Jesus vil regjere fra Zions Bjerg og Jerusalem med stor Herlighed, og en rig Belønning venter alle dem, som forblive tro i ham.

Jeg beder, at Herren vil hjælpe os hver især til at udføre en Part af dette store og herlige Guddomsværk til Frelse for Menneskeslægten, og at vi maa blive værdige til at modtage Livets Krone i vor Faders Rige for Kristi Skyld. Amen.

Mandag den 15. Marts 1915.

„Åd af smaa Ting kommer det, som er Stort“.

Denne Udtalelse, der findes i Mormons Bog (Alma: 37. Kap. 6. V.) saaet i Værdommens og Vagtenes Bog (64. Stykke, 33. V.), kan ogsaa finde Anvendelse paa den kvindelige Hjælpeforening blandt de Sidste-Dages Hellige. Foreningen, som blev organiseret for 73 Aar siden, var kun ringe i Begyndelsen; i det første Møde var der kun 18 Søstre tilstede, men i Dag har den et Medlemsantal paa ca. 45,000. Hvad Foreningens Virksomhed angaar i den staudinaviske Mission i Aaret 1914, kunne vi henvise til den her i „Stjernen“ gjengivne Rapport, som taler meget rosende for Søstrene i disse adspredte Egne, og vi nære ingen Twivl om Virksomhedens Fortsættelse og gode Udsald i Fremtiden.

Der er imidlertid et Arbejde, som hører under nævnte Forenings Virkeomraade, men som muligvis ikke vil blive indbesattet i nogen speciel Rapport. Gjerningen, vi hentyde til, er desuagtet af ligesaa stor Betydning som det, der regelmæssig bliver rapporteret, og er en Gjerning, som særlig vedrører erfarte Kvinder.

Det er bevisligt, at der i alle religiøse Samfund findes flere Kvinder end Mænd, og det er som Regel Kvinderne, der møde i disse forskjellige Samfunds Kirker og Forsamlingshuise for at lytte til Præsternes Taler, medens Mændene som oftest føge Adspredelse sammen med Venner paa Forlystelsessteder af forskellig Slags. Grunden hertil skulle vi ikke her nærmere komme ind paa; vi ville kun sige, at Forklaringen ligger maa ske i, at Kvindens Hjerte er mere omitt end Mandens og mere modtageligt for det religiøse. I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Menighed findes der ligeledes et Flertal af Kvinder, og blandt dem er der ogsaa unge Kvinder, som paa Grund af, at de have forenet sig med et nipopulært Samfund, maa ske ere udstødte fra deres Hjem og saaledes for en stor Del ere overladte til sig selv. Det er særligt paa disse unge Mennesker, vi ville henlede den kvindelige Hjælpeforenings Medlemmers Opmærksomhed, idei vi tro, at et velvilligt Ord, et moderligt Raad og en hjærlig Indbydelse til den hjemlige Arne, som nogle af dem sjavne, vil tjene til at beskytte dem imod den Strøm af Synd, som nu opfylder den gauske Verden. Det er en velbekjendt Sag, at der overalt findes onde, vederstyggelige Personer, som ene føge deres Glæde i at ruinere de Svage og Ubestyttede i Samfundet. Da vor Religiøs Principer ere af den højeste ideale Karakter, paahviler det os nødvendigvis at modarbejde Synd paa det

alvorligste i enhver Skikkelse og paa alle Maader samt ved alle Bejlig-heder værne om Dyden, der betragtes som mere dyrebar end selve Livet, da den er en af de yndigste Blomster, der kan pryde Nogen saavel her i Livet som i Døden. Vor sælles Stræben bør dersor gaa ud paa at værne om denne ødle Blomst samt om alle andre ødle Egenstabber hos Mennesket og lade Agtelsen for disse Dyder blive freven med uudslettelige Træk paa Hjertets Tavler og blive indprentet i Tanken hos Alle, som tilhøre vort Samfund, saavel de Unge som de Gamle. Da vi i alle Maader højlig skatte det prisværdige Arbejde, som Hjælpeforeningerne udføre oversor de Gamle, Syge og Fattige, ville vi ogsaa i ovennævnte Henseende meget skatte deres Bistand, da det her gjælder baade timelig og aandelig Frelse.

Søster Smith nævner i sin Skrivelse, som findes optaget i dette Nr. af „Stjernen“, at ligesom Engelen i Kornelius’ Hus kan Kvinden underrette de Sandhedsgøende om, hvor der findes en saadan Person, som har Ret til at udføre Evangeliets frelsende Ordinancer. Dette er en bælsignet Sandhed, og ødle Kvinders Virksomhed have øste haaret rige Frugter. En ung Søster, som tilligemed andre af sit Kjøn var beskikket til Søndagsmissionens Tjeneste i København for nogle Aar tilbage, kom under sin Virksomhed ind til en Familie, som syntes at være modtagelig for det Budskab, hun bragte den. Hun henviste imidlertid Familiesaderen til Præsidenten for Menigheden, som senere aflagde Besøg i Hjemmet hos Familien, der efter en kort Tids Forløb blev indlemmet i Kirken ved Daab. Den nye Broder arbejdede sammen med tre andre Mænd, som han indbød til de Sidste-Dages Helliges Møder, der den Gang aholdtes i Store Regnegade, hvor de fik Vidnesbyrdet om det gjengivne Evangelium at høre. Alle tre Mænd med deres Familier forenede sig med Kirken ved Daab og emigrerede senere til Utah; ligeledes den førstnævnte Familie. De tre af disse Mænd have alle virket i Missionens Tjeneste siden den Tid, den ene i De forenede Stater i Amerika. En af disse Mænd har udført to Missioner i England; een af dem har to Gange virket som Missioner i Danmark, og mange oprigtige Mennesker have annammet det himmelsendte Budskab ved disse Mænds Virksomhed. Dette er dog ikke Alt; thi Evangeliets Sædekorn, som blev lagt i Jorden, vedbliver at gro og bliver til sidst til et stort Træ. Mange af disse Søskende, som paa Grund af hine tre Missionærers Virksomhed kom i Kirken, have uden Twivl gjort større Fremskridt i den Gjerning, som tilhører de Sidste-Dages Evangelie-Husholdning, da Alt skalde samles under eet Hoved udi Kristo, baade det, som er i Himmelten, og det, som er paa Jorden. Arbejdet, som henhører til de Dødes Forløsning: at Evangeliet prædikes for dem i Mandernes Verden, og at deres Slaegt og Venner her paa Jorden lade sig døbe for disse Alsbøde, er blevet udført af førstnævnte Personer

for Tusinder af deres hedengangne Slægt og Venner, og muligvis er alt dette set som Følge af den omtalte unge Søsters Missionsarbejde hin Søndag i Året 1882. Dersor hedder det ogsaa: „Se, jeg sender Eder ud for at give Eders Bidnesbyrd og advare Folket, og det tilkommer Enhver, der er bleven advaret, at advare sin Næste.“ Der siges videre med Hensyn til alle dem, som saaledes ere advarede: „Dersor ere de uden Undskyldning, og deres Synder hvile paa deres egne Hoveder.“ Hvis de Hellige i den skandinaviske Mission ville gjøre dette og følge hin Søsters Eksempel, kunne de paa denne Maade støtte vort Missionsarbejde meget. Nagtet der her for Tiden kan findes nogle saa Eldster fra Zion, vil Værket ved forenede Anstrengelser have Fremgang, og den Dag vil komme, da det skal kendes, at „ud af smaa Ting kommer det, som er stort“.

Hans J. Christiansen.

De kvindelige Hjælpeforeninger i den skandinaviske Mission.

Vi lykønske Søstrene, der tilhøre de kvindelige Hjælpeforeninger, som med Glid og Troskab have besøgt fattige og syge Medlemmer af Kirken, trøstet dem med Evangeliets Ord og hjulpet dem med de Midler, det har været muligt for dem at støtte tilveje. Der er organiseret Hjælpeforeninger i 21 af Missionens 28 Grene. Foreningernes samlede Medlemsantal er 461; det gjennemsnitlige Besøg ved de regelmæssigt afholdte Møder er 255. Der har i 1914 været aflagt 4,874 Husbesøg og bortgivet 2,011 Kr. 37 Øre.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Brev fra Præsidentinden over Kirkens kvindelige Hjælpeforeninger i Europa, Sister Jda B. Smith.

Den 16. Februar 1915.

Til de kvindelige Bestyrelser og Medlemmerne i den skandinaviske Missions kvindelige Hjælpeforeninger.

Kjære Søstre! Jeg har lige modtaget en Beretning fra Præsident Christiansen angaaende den Virksomhed, der har været udfoldet af Eders Foreninger i det forløbne År, og jeg ønsker at udtale min Paa-fjønnelse af Eders Arbejde og at lykønske Eder med det gode Held, Æ have haft. Det er altid en Forøjelse og Tilsredstillselje for mig at se tilbage paa det Arbejde, der er vel gjort i Herrens Tjeneste, og naar vi forstaa, at vi have været regnet værdige til at indtage en Stilling

blandt Arbejderne i Bingaarden, saa føle vi, at dette er en af de mange Besiguelser, for hvilke vore Hjerter ere fyldte med Taffigelse og Glæde.

Den 17. Marts i Aar vil det være 73 Aar, siden Hjælpeforeningen blev organiseret af Profeten Joseph Smith i Nauvoo. Ved Begyndelsesmødet var der kun 18 Søstre tilstede.

Organisationen har nu spredt sig til alle Dele af Verden, hvor Kirken har oprettet Grene, og den har ikke mindre end 45,000 Medlemmer. Sidste Maj nød jeg, som en af Kirkens kvindelige Delegerede, det Privilegium at overvære det store Konventionsmøde af International Council of Women (det internationale Kvinderaad) i Rom, Italien; det glædede mig meget ved denne Lejlighed at erfare, at Kirkens kvindelige Hjælpeforening er den næststørste kvindelige Forening i Verden. Hvilkens vidunderlig Vægt har den ikke haft, siden den gode Sæd først blev saaet i Nauvoo! Der eksisterede paa hin Tid ingen stor Forening af Kvinder med Undtagelse af visse religiøse Søsterskaber (Kvinner osv.). Siden da er den ene kvindelige Forening efter den anden sprungen frem, men vi kunne sige, at vor kvindelige Hjælpeforening har den ære at være en Banebryder paa det udstrakte Omraade, hvor Kvindeforeninger kunne gjøre Mytte.

Det Virkeomraade, som Joseph Smith havde for Øje, da han satte den kvindelige Hjælpeforening op, var meget stort. Organisationen skulle ikke alene være en Godgørenhedsforening, men også en Forening, som skulle virke for Reform i moralst Henseende. Iblandt de Pligter, som blev paalagte Søstrene af Profeten, vare disse — foruden at paavirke Brødrene til at gjøre godt — „at komme de Fattige til Hjælp og udøve Barmhjertighedsgjerninger“. Det forventedes af dem, at de vilde opmuntre og hjælpe Brødrene i Udsørelsen af de Pligter, der paahvilede dem, saa vel som i at hjælpe de Fattige og Nødlidende. Profeten, inspireret af Herren, paafønnede tilfulde den vidunderlig gavnlige Sindflydelse, som en god Kvinde kan udøve med Hensyn til Guds Vørns Besærd baade åndelig og tilmeligt, og han organiserede den kvindelige Hjælpeforening, for at denne kvindelige Sindflydelse kunde gjøre sig gjældende i fuldest Maal overfor Arbejdernes i Herrens Bingaard. Og dette var ikke en Fejtagelse; thi det praktiske Liv har bevist, at en Kvinde, som er fyldt med Guds Aaland og i Besiddelse af den Takt, som er Kvindeligheden søregen, kan gjøre særdeles meget godt. En Kvinde kan øste opnaa at blive hørt, hvor Dørene ere lukkede for Eldsterne, og ligesom Engelen i Cornelius' Hus, om hvem vi læse i det nye Testamente, kan hun meddele de Sandhedshøgende, hvor de kunne finde en Mand, hvis Embede og Kaldelse det er at administrere Saliggjørelsens Ordinancer til Mennesketnes Børn.

Her i Storbritannien have vi nu 42 Organisationer. Medlemmerne møde til regelmæssige Tider og varetage den Gjerning, der paahviler dem, saasom at besøge de Syge og hjælpe de Nødlidende. Som et specielt Arbejde have Søstrene paataget sig at forarbejde nyttige Artikler til Brug for Soldaterne, der ere paa Slagmarkerne, saasom strikkede Tørklæder, Håndsker, Bælter, uldne Skjorter og uldne Huer. Vi have ialt hørtfjænket henved 2,000 saadanne Artikler, der med Taktuenslighed ere blevne modtagne af Komiteerne, som have med Soldaterhjælpen at gjøre. Sammenhold og Harmoni gjør sig gjældende blandt Søstrene, og en udmærket Land er tilstede ved alle deres Møder. Jeg tilskriver dette dels den Maade, paa hvilken Møderne afholdes, dels vor himmeliske Faders Velsignelser. Præsidentinden og hendes Raadgivere have altid i Forvejen ordnet et Program, der bestaar af Sang og Bøn, et Stykke at læse eller recitere, en evangelist Tale af en Eldste eller en elleranden Broder eller Søster og nogle belærende Historier, fortalte paa en interessant Maade. Slige Programnumre have vist sig meget formaalstjenlige, og Møderne ere vel besøgte. Jeg kan anbefale Søstrene i alle Hjælpsforeningerne i den europæiske Mission forud at tilrettelegge et saadant Program ved deres Møder. Præsidentinden og hendes Raadgivere skulle gjøre dette i Fællesskab og ligeledes i Fællesskab udjøre alt andet, som vedrører Foreningen, saa at fuldkommen Enighed kan være tilstede iblandt dem. Der bør ogsaa af enhver af Foreningerne holdes Regnskab over Indkomsterne og Udgifterne og føres Bog med Besøg og andet Arbejde, der udføres af Foreningerne, og en Rapport skulle sendes til mig aarlig, saa at alle Rapporterne kunne siges at være i Orden og en samlet Rapport udfærdiges.

Jeg beder, at den Herres Jesu Kristi Maade maa være os tildelt, saa at vi kunne blive styrkede og, som Apostelen siger, „naar vi gjøre det Gode, aldrig blive trætte, thi vi skulle tillige høste i sin Tid, saa fremt vi ikke forsage“. (Gal. 6 : 9.)

Eders hengivne

Jda B. Smith.

Missionsnøjheder.

To nye Skandinaviske Ungdomsforeninger, henholdsvis for unge Mænd og unge Kvinder, bleve organiserede i 14. Ward i Salt Lake Stav den 4. Februar. Foreningerne organiseredes med særligt Hensyn paa de unge Skandinaver, som komme til Salt Lake City og ere ukjendte med det engelske Sprog, men ogsaa for, at de ikke skulle glemme deres Modersmaal og Hjemlandets interessante Literatur.

Præsident Anthon H. Lund og Historiestrriver Andrew Jensen var tilstede ved Organisationsmødet. Et Kor blev ogsaa organiseret.

Broder Ramm Hansen blev indsat som Præsident for de unge Mænds Forening og Søster Maria Fjerringstad for de unge Damer's Forening. Br. Nylander blev indsat som Korleder.

Det glæder os at se, at vor Kirkes standinaviske Ungdom i Salt Lake City er vaagen og er interesseret i Alt, som hedder Fremstredt paa det religiøse og sociale Omraade.

Præsident Charles W. Penrose syldte den 4. Februar 83 År og nyder trods sin høje Alder et godt Helsbred. Han virker med den samme utrættelige Energi, som stedje har karakteriseret hans lange, velsignesrige Virksomhed, og kan som i Ungdommens Dage holde lange og højlig be-lærende Taler og strive omfattende Afhandlinger om Theologi og sociale Spørgsmaal. Han beskriver stedje Evangeliets hellige Lærdommme i et klart og ildsuldt Sprog. Fra sine Ungdomsdage af, da han sluttede sig til Kirken i England, har han næsten uafbrudt virket som Missionær, som Skribent og som præsiderende Aeldste i forskjellige Stillinger. Efter at han kom til Utah, har han virket som almindelig Arbejder, Skole-lærer, Prædikant, Forsætter af theologiske Skrifter, Dagbladsredaktør, Historiestrriver, kommunal Embedsmand og Lovgiver. Han har været borte fra Utah paa forskjellige Missioner og har som præsiderende Embedsmand besøgt de standinaviske Lande. Broder Penrose er ikke alene højt elsket af Kirkens Medlemmer, men har vundet Tusinder af Venner blandt Politikere, literære Folk og Forretningsmænd, ikke alene i Utah, men i andre Stater i de mange År, han virkede som Journalist og Bladredaktør. Han havde altid et stort Held med sig som Redaktør. I Anledning af hans Fødselsdag skriver »Deseret News« blandt andet følgende: „Hans mange Tusinde Venner ønske, at hans Helsbred ved-blivende maa være godt, og at enhver af Livets Belsignelser, som hans Hjerte ønsker, maa blive ham tildeelt.... Hans sjældne intellektuelle og sjælelige Egenskaber have gjort ham kjær for Alle, som have været hans Medarbejdere, og have vundet ham Alles Respekt, som han er kommen i Berøring med.“

Den 7. Juli 1904 blev Br. Penrose ordineret til en af de tolv Apostle, og den 7. December 1911 blev han bestykket til anden Raad-giver i Kirkens øverste Præsidentstab.

De standinaviske hellige forene sig med de hellige i alle Lande om at ønske Præsident Penrose til Lykke, og de ønske ham samtidig alle Herrens rige Belsignelser.

— „Manden er Kvindens Hoved“, siger Skriften. „Maar Kvinden bliver Mandens Hoved, er der noget i Bejen enten med det ene eller det andet Hoved“, siger Filosofen. — Intet er en større Ædmighed for en Mand end at blive regjeret af en Kvinde, og dog regerer Kvinden øste bedst.

Addrag af et Breve fra Præsident Hjrum M. Smith til
Præsident Hans J. Christiansen.

..... „Vi ere taknemlige ved, at Ældsterne i den skandinaviske Mission nyde et godt Helsbred og saaledes ere i Stand til mere virkningshuldt at udføre Missionsarbejdet, som er paalagt dem. Vi forstaa jaa vel, at Brødrene ikke kunne have nær jaa godt et Registrer med Hensyn til Skrifstuddeling som tidligere paa Grund af deres Bestræbelser for at besøge de Hellige og opbygge dem i Troen paa Evangeliet, men dette er et meget anbefalethesværdigt Arbejde. Flokken maa holdes sammen, om end der kun er saa Hyrder. Den Onde kunde ikke have valgt sig nogen bedre Tid end den nærværende til at drive sit vært, opvække Strid og Uenighed og synde Hjerterne af de Hellige med Twivl og forsøge at lede dem bort ved indskækkede bedrageriske Planer. Vi sympathisere alvorligt med Dem og vide fuldkommen vel, at Missionsverket i Danmark og Norge bliver varetaget paa den bedst mulige Maade.

Vi ere alle vel og føle aandelig vel her i Durham Huset, og jaa vidt jeg veed, nyde Ældsterne i den britiske Mission et udnicerket Helsbred, og Herrens Land..... Der paahviler Dem et stort Ansvar; men vi bede stedse til Herren for Dem, at han vil give Dem Styrke paa Legeme og Sjæl, svarende til Arbejdet, som paahviler Dem. Vi bede, at De med Deres Medbrødre maa blive beskyttede mod Ulykkes-tilfælde og Alt, hvad der kan skade Eder, og blive velsignede med de Ting, som skabe Fryd og Glæde. Alt Tiden maa blive fremstyknet, da Herren alter vil finde det passende at kalde sine Ejendomme tilbage igjen til de skandinaviske Lande, er mit oprigtige Ønske.

Hjertelig Hilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission.

Deres forbundne Broder

Hjrum M. Smith,
Præsident over den europæiske Mission.

En ædel Kvindes Bartgang.

Søster Mathilda Knudsen Christensen, som var almindelig kjendt og agholdt baade i Danmark og Utah, afgik ved Døden i sit Hjem i Ogden den 20. Januar 1915 af Lungebetændelse. Den Afdøde blev født den 3. Juni 1849 i Røholle, Syd-Sjælland, Danmark, annammede Evangeliet i København, hvor hun blev døbt af Ældste Andrew Jensen den 29. April 1880. Strax efter sin Daab blev hun et ivrigt og virksomt Medlem af Københavns Grens kvindelige Hjælpe-

forening og blev efter en Tids Forløb Præsident over denne Forening. Hun emigrerede til Utah i 1893 og boede en kort Tid i Provo. Senere bosatte hun sig i Salt Lake City. For et Par Aars Tid siden gistede hun sig med Eldste Chr. Christensen fra Ogden. Her tilbragte hun derpaa sine sidste Leveaar.

Søster Christensens Begravelse fandt Sted fra 1. Wards Forsamlingshus i Ogden den 22. ds. under stor Deltagelse. Talerne ved hendes Baare vare: Historiestriver Andrew Jensen fra Salt Lake City, Adam L. Petersen fra Huntsville, Dr. Charles L. Olsen fra Murray, Carl G. Petersen fra Ogden og Bislop Nathan A. Tanner. Alle Talerne omtalte den Alsdødes udmærkede Karakter og Trofasthed som en Sidste-Dages Hellig.

Søster Christensen efterlader sig sex Børn fra et tidligere Gjernmaal. En af hendes Sønner, Georg A. Knudsen, var i Skandinavien som Missionær før nogle Aar siden.

„Vikuben“.

Hjælp de Nældidende!

O, lad os, kjære Søskende, saa hjælpe her hverandre,
At Alle kunne glæde sig, mens sammen her vi vandre,
Saa Ingen mangler dagligt Brød,
Og Ingen lider Sult og Nød,
Men hvert et Savn er lindret,
Det Undes Hærgen hindret!

O, lad os, kjære Søskende, naar alle vi er samlet,
Som, før vi kjendte Sandhedslys, i Mørket havde samlet,
Til Herren give Tak og Pris
I Jubel sang paa Englevis,
At han sin Søn os sendte,
Som Sorg til Glæde vendte!

O, lad os, kjære Søskende, vor Frelser stedje øre
Og med Sagmodighed Enhver, som lytte vil, belære
Om Frelsepian og Maadefaar,
Om Herlighed, som overgaar
Al jordisk Glands og Glæde
I Paaske-Morgenrøde!

Jungvarda Furre,
Aalesund, Norge.

Dødsfald.

Peter Hansen, født i Lyng ved Aarhus den 20. September 1849, døde i sit hjem i Redmond, Utah, den 27. Januar 1915. Sammen med sin hustru blev han Medlem af Kirken i Danmark og emigrerede til Utah i 1879. Deres ægteskab var velsignet med 11 børn, 6 piger og 5 drenge. Broder Hansen var her paa Mission i Aarene 1911—12 og virkede en tid i Aarhus Konference.

Tankestrop.

„Kjend Dig selv“, sagde en Bismand. „Se Dig selv i Spejl“, sagde en anden. Men de fleste sætte, naar de se sig i Spejlet, det smukkeste Søndagsansigt op, saa de vide slet ikke, hvor stygge de se ud til dagligdags.

Missionærernes Rapport for Februar 1915.

Konferencepræsident	Konference	Aantal Missionærer	Eftiller omfattet	Bøger omfattet	Fremmede hjem befriede	Evangeliske Samariter	Moder afdøde	Døde	Ordinerede	Børn befriede
William Jensen	Aalborg	4	1647	26	408	23	25	2	1	3
Peter M. Lundgreen	Aarhus	2	53	7	81	84	45	3		3
Joseph J. Kjær	København	2	122	4	66	18	60		9	
James F. Petersen	Bergen	2	705	16	192	76	70			
Nephi L. Williams	Kristiania	2	336	133		10	60	2		
Alma M. Andreassen	Trondhjem	2		10	10	9	21			
Totalsum for Missionen		14	2863	196	757	220	281	7	10	6

Indhold:

Frelse for Levende og Døde	81	Missionærnheder	92
Redaktionelt:		Tankestrop	93, 96
„Ud af smaa Ting kommer det, som er stort.“	88	Uddrag af et Brev fra Præsident Hyrum M. Smith til Præsident Hans J. Christiansen	94
De kvindelige Hjælpeforeninger i den standinaviske Mission	90	En ødelægning af Bortgang	94
Brev fra Præsidentinden over Kir- kens kvindelige Hjælvejoreninger i Europa, Søster Ada B. Smith	90	Hjælp de Nødlidende	95
		Dødsfald	96
		Missionærernes Rapport	96